

Resebrev 14

Cartagena – Torrevieja – Alicante – Formentera – Ibiza - Mallorca - Cabrera – Menorca – Sardinien.

•
10 april – 25 juni 2002
•

Då vi tidigare varit i Cartagena 2 gånger lade vi inte så mycket tid till sevärdheterna. Till mataffärer och internetcafé hittade vi ju sedan tidigare så vi kunde bara sitta och ha det bra och studera folklivet och vänta ut ytterligare en ny kuling. Vi hann även med att äta goda Tapas på Club Nautico. Böcker har vi gott om och vi har inte bråttom. Efter vad vi förstått från lokalbefolkningen så är det en mycket ovanlig vår med mycket blåst och värmen som inte vill sig riktigt. Fast å andra sidan så är det varmt och gott för oss nordbor. Det är fortfarande inte mycket båt som rör sig på havet och det är inte ovanligt att vi är ensamma på sjön förutom fiskebåtarna. Då vi nu seglar denna kuststräcka för tredje gången känns det som att vara på hemmavatten. Vi har kommit igång ganska tidigt så det ligger många båtar kvar i vinteride och vi får många roliga återseenden. Till och med i Marinorna känner man igen oss på grund av Hokus Pokus. När vinden lagt sig något seglade vi vidare till Torrevieja i fin vind och härlig sol och värme. På havet fick vi besök av två kustbevakningsfartyg som studerade oss ingående och cirklade runt oss. Vi vinkade till dem och de vinkade tillbaka och satte sedan full fart söderut.

•
Vi kom fram till Torrevieja i kvällningen och droppade ankaret i hamnen. Filiokus var inte uppblåst så vi bestämde oss för att inte gå iland. Vi visste att Björn var ombord på Anna Ma så vi anropade honom via VHF. Det tog en lång stund innan han svarade vilket berodde på att han fått ett ordentligt ryggsrott och kunde nästan inte ta sig ur kojen. Nästa morgon seglade vi vidare till Alicante. Vi var framme på kvällen och en marinero gav oss en plats och bad oss gå till kontoret nästa morgon. Nu var det så att vi låg på en 11m plats och vi är 11,20 alltså kunde vi inte få ligga kvar där och någon 12m plats fanns inte. Vi frågade varför vi inte fick ligga kvar då det låg lika stora båtar bredvid men det lyssnade dom inte på utan sa att om det kommer en båt på 11m så skall han ha platsen. Vi frågade direktören och fick ok på att ligga kvar men vi måste betala för 12m. Min pappa Ewert hade ramlat och slagit i huvudet mycket svårt och vi ville hem då läget var mycket allvarligt. Vi sa detta och att vi behövde flyga hem och behövde därför ligga kvar i cirka 10 dgr eller längre men vi fick absolut bara stanna i en vecka, punkt slut. Vi fick ordnat flygbiljetter men vi fick ta det som fanns och det var till ordinarie pris och till Stockholm. Flyget gick dagen efter så det blev att göra en snabbpackning. På kvällen bjöds vi ombord och hade trevligt på norska s/y Varuna med Kjell och Nina.

•
Hemma i Sverige hade våren börjat komma så sakteliga. Tyvärr så hade det inte blivit någon bättring för pappa och det var endast vid några korta ögonblick som han märkte att vi var hos honom. Vi förstod att det var sista gången vi såg honom och det kändes mycket svårt då vi dessutom inte kunde stanna längre än en vecka. Dagarna gick snabbt och vi var snart tillbaka i Alicante igen.

•
På natten när vi kom fram såg vi den amerikanska båten William Barron ligga vid waiting ponton. Vi såg att det lyste ombord och dom tittade upp när dom hörde våra röster. På morgonen efter träffades vi och dom berättade att dom skulle följa med till Formentera. Gunnel och Dan Sjölin på s/y PS låg kvar sedan vi var i Alicante förra året. Dom skulle ta upp

båten på land för bottenmålning och sedan också segla till Balearerna. Då vår tid var ute i hamnen bunkrade vi mat och seglade vidare till Luis Compomanes (det är inte lätt att komma ihåg alla konstiga namn). Ett litet problem är när vi ”klarar in” på ett ställe och skall skriva var vi kommit ifrån och vart vi skall. Vi har märkt att det inte spelar någon roll vad vi skriver, bara det står något så är dom nöjda. I Luis Compomanes låg vi bara en natt för det var bra väder och vindriktning för att segla till Formentera. Klockan sju seglade vi iväg och då hade William Barron hunnit en bra bit före oss. Det var en jättefin översegling och vi hängde tidvis efter båten i det varma sköna vattnet. Vi hade radiokontakt med amerikanarna under dagen. Vi anropade Nueva som svarade och berättade att dom låg i en fin ankarvik varför vi seglade dit. Klockan sex var vi framme och ankrade upp vid sidan av Nueva i en underbar ankarvik. Vi såg inga hotell utan bara ett litet hus och vita sandstränder med ett kristallklart vatten så vi kunde se ankaret på botten. William Barron seglade till en närliggande hamn och vi hade nu bara e-mail kontakt med dem. Här tillbringade vi ett par underbara dagar och gjorde strandhugg med Filiokus och simmade bland fiskarna i det fina vattnet. Äntligen, nu har vi många fina ankarvikar att se fram emot.

Vinden tilltog igen och rakt in i viken så vi satte segel och satte kurs mot Ibiza och Marina Botafock. Vädret var ostadigt så det blev till att ligga i hamn. Nu började hamnavgifterna att skjuta i höjden och vi fick betala 36€ per natt. Marinan var exklusiv med dyra klädaffärer. Ulla-Lena, Christer (Nueva), Ulla och jag tog färja in till staden Ibiza (samma namn som ön). Vi traskade runt och såg oss omkring i staden och hamnade efter att ha handlat mat på en uteservering och fick lite kall öl och mat i magen. Nästa dag seglade vi till en ankarvik som heter Cala Llonga och tyckte att vi funnit en lugn ankarvik skyddad med höga berg. Det visade sig att vinden ökade över bergen och snurrade runt vilket också vi gjorde hela natten. Ibland snurrade inte Nueva och Hokus Pokus i takt med varandra så vi trodde ibland att vi skulle slå i varandra. Vinden gav sig inte så vi flyttade nästa dag till Santa Eulalia. Vi hade inte kommit till Kronbloms bil utan till en liten stad med detta namn. I marinan låg en konstig segelbåt med en märklig holländare ombord. Han såg ut som om han vistats på en obebodd ö några år och inte mött civilisationen. Mannen var mycket solbränd och huden var som läder. När han gick iland tog han kjol på sig. Han hade flera kjolar och klänningar hängande på tork. I hamnen finns många exklusiva restauranger och klädaffärer.

Vi seglade vidare till Mallorca och Andraitx och lyckades få plats på den kommunala bryggan där hamnavgiften var endast 7€. På pontonen fanns el men inte vatten. Det var ont om vatten och det gick inte att hämta vatten någonstans. Vi hade gott om vatten ombord men de andra båtarna hämtade vatten på en bensinstation men blev tillsagda av ägaren att de inte fick. Han ville inte ens sälja vatten. Vi bryggan låg Jajja, en Maxi 999 från Stockholm med Ann och Kaj ombord och vid sidan om dem Aquarella, en finsk Monsun 31 med Elisabeth och Max. Elisabeth visade sig vara en mycket duktig konstnär som målade bl a strandmotiv, hon arbetade fram tavlor till en utställning. Elisabeth och Max bor i Borstahuset i Skåne. Nueva hade seglat med oss så nu var vi tre svenska båtar. Vi blev återigen inblåsta och denna gången i 7 dagar. Det sägs att det inte blåser i Medelhavet men det gäller inte denna vår då kulingarna avlöste varandra, men vad gör det när man ligger bra och det är varmt och gott. En av dagarna tog vi (Nueva, Jajja och vi Hokus Pokus) en buss till Palma. När vi kom fram till Palma ösregnade det och var svinkallt så det blev inte mycket strövande utan vi hamnade på en Irländsk pub där vi värmdes upp oss med irish coffee. Lunchen intogs vi inomhus. När vi kom till busshållplatsen visade det sig att vi inte var ensamma och den fylldes på hela tiden. Varje gång det kom in en buss förflyttade sig massan mot bussen men det var fel buss flera gånger.

Efter en halvtimme kom äntligen den försenade bussen och det uppstod nästan tumult, alla ville bli först. Ulla lyckades hamna bra till och kom så småningom in i bussen. Ulla betalade för två och sa att hennes man stod i klungan. Jag vinkades fram till allas ogillanden. Ann och Kaj kom också med bussen men Christer och Ulla-Lena blev kvar tillsammans med flera andra. Dom tog en taxi tillbaka till Andraitx. En dag åkte vi buss upp till samhället Andraitx men det visade sig att byn var helt tom på folk. De som bodde där jobbade någon annanstans så det var mer eller mindre en sovstad. Eftersom vi var inblåsta så många dagar blev det många sociala tillställningar i båtarna. Paella i Hokus Pokus, vin och ost i Nueva, kaffe mm i Jajja, vernissage i Aquarella, kafébesök m m.

Max i Aquarella berättade att de besökt en fin marina, var kommer jag inte ihåg. Max gick till klubbens swimmingpool för att bada men blev tillsagd att den fick bara medlemmar använda. Han invände att han var gäst i marinan men det gick inte i alla fall. Max sprang då fram till bassängen och hoppade i vattnet samtidigt som han ropade: Now it's to late! Vi låg på transitplatser och hamnkapten sa när vi kom att vi bara fick ligga en natt men kanske tre. Då det inte slutade att blåsa sa han senare att vi inte kunde segla iväg så vi fick ligga kvar i flera dagar. Alternativet var marinan mitt emot men där kostade det 4 – 5 ggr mer.

Lördagen den 4 maj fick vi ett dystert besked från min bror Douglas. Min älskade far Ewert hade gått bort. Det kändes fruktansvärt att befinna sig utomlands och att inte kunna vara vid hans sida när han lämnade oss. Vad som kändes bra var att våra barn fanns vid hans sida när han slutligen somnade in. När jag satt där och tänkte tillbaka på min uppväxttid kände jag och känner en stor saknad efter honom. Jag mindes alla fina stunder vi haft tillsammans.

En dag avtog vinden och då seglade vi vidare till Palma. I Palma finns det många marinor men det var fullt överallt så vi fortsatte till El Arenal som ligger i samma bukt. Der var en liten exklusiv marina. Ulla, Ulla-Lena och Ann gick till tvättstugan och medan maskinerna arbetade duschade dom och delade på en flaska Champagne. En annan besökare till duschutrymmet mötte tre fnittrande tjejer som delade på den enda duschen. Kvällen avslutades med en gemensam middag på klubbrestaurangen. Middagen var bra och med en trevlig betjäning men vi förstod när vi betalade att marinan inte var för fattiglappar.

Färden gick vidare till S'Estanyol, en spökstad med breda gator och träräcken på husen nästan som i New Orleans. Den enda aktiviteten vi såg var affären som verkade vara öppen hela dygnet. Tanten som hade affären bodde bakom ett draperi innanför affären och kom fram när vi klev in i butiken. Vi hade bestämt oss för att besöka ön Cabrera. Cabrera är ett naturreservat och man måste ha ett tillstånd för att få besöka ön. Det skulle ansökas skriftligt till ett kontor i Palma. I marinorna skulle man kunna man hjälpa till med en ansökningsblankett och faxa den till kontoret och sedan få ett tillstånd för en bestämd dag och tilldelad ett bojnummer. Det var nu försäsong och då kunde man få tillåtelse att ligga upp till 4 dgr. Kontoret var inte öppet på marinan så vi kunde inte faxa så vi tog en chans och seglade dit ändå. När vi kom fram var det många lediga bojar så vi tog en och förtöjde. Jag körde in till nationalparkens kontor och frågade om vi fick ligga där i två nätter och förklarade varför vi inte hade tillstånd med oss och om de kunde faxa vår ansökan till Palma. Detta gick inte för dom hade ingen fax men efter en stunds dividerande fick vi ligga där men fick lova att göra en riktig ansökan nästa gång vilket jag lovade. I viken finns det 50 numrerade bojar och det är endast där man får förtöja. Man får endast gå på markerade stigar och det finns parkvakter som kontrollerar att detta efterföljs. Cabrera är ett mycket fint ställe som vi kommer att återvända till om vi får tillfälle. På väg från Cabrera mötte vi Jajja som skulle dit. Vi gick vidare till Porto Colom och hittade en ledig boj i hamnen där det endast kostade 6,6€ per natt.

I hamnen låg Aquarella och vi bjöd ombord dem på kaffe men de blev kvar till sena kvällen. I en affär hittade vi ett Rioja vin till extrapris för 1€ som smakade riktigt bra varför vi köpte de 8 flaskorna dom hade kvar.

Ulla hittade en liten korg i en liten affär som hon blev förtjust i. Hon klev in i affären och sa ”Can i have your best price”! Ulla fick inget bättre pris på korgen men blev bjuden på ett glas rött vin av bättre kvalité från Mallorca. Ulla sa att hennes man var med så även jag fick smaka på det goda vinet. När vi åkte runt i hamnen med Filiokus gick vi på grund men det räckte med att putta till med en åra så var vi loss igen och vi var utan skador. Den gamla delen av samhället var mycket fin med en högtidsklädd och ombonad fin liten kyrka.

Vi seglade vidare till Menorca och Mahon eller Mao som man säger på Catalan. Vi hittade en ledig boj i Cala Llonga och låg då inne i Mahon och i en vik där vi kunde bada och hade även utsikt över hamnen. Runt viken låg det urflotta villor. Nu var det den 19 maj och vi inväntade Lasse (min bror) som skulle komma dagen efter och vara med oss i en vecka. Mahon är Menorcas mest skyddade hamn som är uppbyggd inne i en jättestor vik med gamla försvarsanläggningar. Här finns mycket att se och vi travade runt på gatorna, besökte fiskmarknaden och massor av sevärdheter. Här kan man köpa Menorca sandaler vilket vi också gjorde. Vi bestämde med Lasse att han skulle ta en taxi vid flygplatsen och komma till Café Cappuccino som ligger vid kajen. Lasse klev ur taxin och såg sig omkring med en väska i ena handen och en stor kartong i den andra. Efter en liten stund fick vi ögonkontakt där jag satt vid ett bord i serveringen. Jag hade beställt kaffe och cognac till honom. För att inte vara oartig så hade jag beställt samma till mig. Det var roligt att träffa Lasse och vi satt och pratade en stund. Klockan var tio på kvällen och Ulla väntade med supé i båten så vi äntrade Filiokus och körde ut i den svarta kvällen till Cala Llonga för fortsatt samkväm. Lasse hade med sig en cd brännare, post och massor av delikatesser såsom Kalles kaviar, matjessill, cheddarost, ansjovis och skärgårdssill. Kvällen blev sen och när vi var pömsiga stoppade vi Lasse i koj och sedan oss själva.

Solen sken när vi vaknade och Lasse fick uppleva dopp i varmt vatten och en härlig frukost i sittbrunnen samtidigt som vi beskådade rörelserna i Mahon och båtar som gick ut och in. På morgonen ringde telefonen och det var Louise, Ullas kusin Klas fru, som hade hört att vi var på Menorca och undrade var vi var. Vi sa att vi var i Mahon vilket också hon var varför vi bestämde att träffas på Café Cappuccino en timma senare. Louise hälsade på sin engelska kusin Hanna och hennes man Andrew. Hanna hade även bjudit ner sin syster Karin och väninnan Sandra eftersom Louise skulle komma. Vi träffades alla på cafét och hade en trevlig stund. Innan vi skildes åt bestämde vi att alla skulle följa med på en segeltur nästa dag..

Ulla fick besvär med en tand och jag frågade kyparen om han kände till någon bra tandläkare och vi fick en adress. Lasse, Ulla och jag traskade till adressen och hittade praktiken. Det var svårt med språket men dom tog hand om Ulla omgående. En halvtimme senare och 45€ fattigare stegade vi ut i solen igen och påbörjade rundvandringen i Mahon. Det var mycket varmt så vi var tvungna att besöka några vätskekontroller. Efter en trevlig seglats dagen efter blev vi hembjudna till Hanna och Andrew och se deras fina villa mitt på ön som har en fantastisk omgivning. Senare på kvällen åkte vi i bil till Fornells på nordsidan av Menorca där vi besökte en mycket trevlig fiskrestaurang med jättegod mat. Alla åt inte samma och det smakades härs och tvärs över bordet.

En vecka går fort och plötsligt skulle Lasse resa hem igen. Tyvärr åkte Lasse på ett ryggskott och dessutom blåste det mycket med den ena kulingvarningen efter den andra varför det blev

mycket stillaliggande. Dagarna fylldes dock med aktiviteter och gemensamma fester med andra långseglare. Lasse hann även med en dusch på ”nudist” pontonen tillsammans med bland annat en amerikanare och en belgisk kvinna. Nästa morgon blev Lasse hämtad av Hanna och Louise och körd till flygplatsen för Louise skulle med samma plan till Göteborg.

Den 29 maj klockan 05.00 ringde klockan för nu ville vi segla till Sardinien. Efter en snabb frukost seglade vi ur hamnen. Vi gjorde sällskap med Pela och Nueva. Jajja låg kvar för deras tvätt var inte klar så dom kunde inte segla förrän dagen efter. Överseglingen beräknade vi till ett och ett halvt dygn. Vinden uteblev nästan helt så det blev att stötta med motorn större delen av seglingen. Då det hade blåst mycket tidigare så var det en stökig sjö. Vi middagstid nästa dag ankrade vi upp i en vik på Sardinien. Några timmar senare kom Nueva och fram vid kvällningen kom Pela. Vi låg kvar i 2 dagar och badade och njöt av stillheten. Nästa etapp blev tvärs över viken och in på en liten Marina som heter Porto Conte. Vi hyrde bilar och körde upp i bergen och runt på norra Sardinien. Nästa kväll var det säsongstart för restaurangen i marinan och det var dessutom sedvanlig stor danskväll enligt traditionen. Det var mycket folk och en blandning av alla åldrar. De flesta dansade och stämningen var hög. Vid vissa av danserna ställde man upp sig bredvid varandra i långa rader och utförde olika danssteg i kombinationer nästan som gympadans. Vi försökte men det såg inte så snyggt ut. Nueva skulle resa hem i fjorton dagar så dom lämnade båten i marinan och flög hem till Sverige. Pela, Jajja och vi flyttade ut på svaj och avskildhet med bad från båten vilket var härligt. Vattentemperaturen låg nu mellan 21 och 25 grader vilket vi tycker är ok. Cyklop och snorkel användes nu dagligen.

Vi fortsatte till Stintino, en liten fin hamn på nordvästra sidan av ön. Det finns inte många gästplatser men vi lyckades få plats vi en ponton. Det var trångt med ankringsplats och botten var inte bra så det fick bli ponton. Här blev vi kvar i fem dagar då det återigen kom en enveten kuling. Vi hade tur för det var festival hela tiden och det var uppsatta tält där vi fick smaka på lokala specialiteter av såväl mat som dryck. Allting var gratis. Det var olika distrikt varje dag och danslagen avlöste varandra. Den lilla huvudgatan hade avstängts från biltrafik där festligheterna gick av stapeln. Ulla inhandlade en liten Sardinsk matta till toaletten. Hamnavgifterna är fortfarande nästan drägliga då säsongen inte räknas förrän den 1 juli. Vi betalade 17€ per natt men efter 1 juli skulle det kosta 45€. Vi hoppas på stadigt väder så att vi inte behöver ligga för många nätter i marinor. Samtidigt vill vi se lite av land också men det kan kombineras även om vi ligger utanför hamnarna men då krävs det gott väder för det finns inte mycket lä att krypa bakom. Vi har nu blivit riktigt duktiga på ankring.

Åter en tidig morgon för till Santa Teresa de Gallura är det 45 distansminuter och det är gott att komma fram i någorlunda tid och hinna äta middag när båten ligger still och innan det blir för sent.

Vi seglade in i Bonifaciosundet och vinden friskade som det brukar göra där för det är ett riktigt blåshål. Vi hade Sardinien om styrbord och Korsika om babord och solen sken, sikten var klar och det var en fantastisk syn. Vid femtiden seglade vi in i Santa Teresa de Gallura. Det är fortfarande gott om plats i hamnarna men vi är förvarnade det kommer att ändra sig men det får lösa sig då. Det kom återigen mycket vind så vi blev kvar här några dagar. En dag när vi var upp i byn kom det ett riktigt skyfall så vi fick kasta oss in på ett café för att söka skydd. Vattnet forsade ned längs gatorna och det stod som fontäner ur gatubrunnarna, men inte saktade bilarna farten så det uppstod vattenkaskader runt dem.

Vi kom till en fin och skyddad marina och jag kunde flyga hem och vara med på min fars gravsättning. Ulla stannade kvar och passade båten. När jag var hemma hann jag med Mikael's 35 årsdag och Eric's 2 årsdag. När jag kom tillbaka efter en vecka var Hokus Pokus skinande blank och kylan välfylld och kojorna renbäddade. Vädret var toppen och hade varit så hela tiden när jag var i Sverige. Nästa morgon seglade vi till en ankarvik som heter Liscia. I viken låg Pela och Jajja. Det var en mycket fin vik och vi hade några underbara dagar i stilla väder. Här skulle vi fira midsommar. Inkom ytterligare en svensk båt Bridan II med Britta och Ragnar från Ödsmål ombord. Dom skulle bara stanna en natt men stannade kvar över midsommar. Ulla följde med Jajja till Maddalena och kompletteringshandlade medan jag bytte filter och startade upp watermakern för säsongen.

På midsommarsafton hissade alla båtarna stort signalställ. Vi bestämde att vi skulle äta silllunch i våra gummibåtar så vi körde med dem in i en liten vik och förtöjde ihop i solfjäder med stävorna i mitten. Vi var 4 gummibåtar. Efter en stund ökade vinden och vi kom lite på drift men efter ett försiktigt stökande och grejande fick vi åter fästa med den lilla draggen. Under denna manöver stod sill och nubbarna uppdukade på provisoriska bord i gummibåtarna. Det blev en rolig gemensam lunch som intogs med stor försiktighet. Enda missödet var ett paraply tillhörande Ann som blåste iväg och som skadades vid ett senare bärgningsförsök. På kvällen grillade vi gemensamt på stranden och festligheterna avslutades med att Ray spelade klassisk musik på gitarr. Det blev en kväll att minnas, stilla, klart och varmt, myggen firade midsommar någon annanstans.

Vi seglade vidare till en liten vik på ön Maddalena och lade till vid en gammal raserad stenbrygga. Det var en fantastiskt vacker vik med enorma bergformationer. I Maddalena skärgården är bergen uppblandade med granit så det ser nästan ut som i Fjällbackaskärgården. Här är gudagott att vara. Efter en skön natt och många bad lämnade vi stillheten för att segla till Porto Cervo och träffa jetsets. Här påstås vara det verkliga inestället och tummelplats för noblessen och riktigt rika i Medelhavet. Som exempel brukar Rod Stewart och Mick Jagger med flera hålla till här. Lyckligtvis så går det utmärkt att ankra upp i viken och det kostar inget. Ulla påstår att hon såg Martin Dahlin i en bil. Vi bar alla solglasögon och var inkognito. En del båtar var enorma med många besättningsmän ombord. På en shoppingrunda hittade Ulla en baddräkt för 757€ och en enkel aftonkreation för 6600€, alltnog kreditkortet låg i båten men kameran var med så vi fick i alla fall med oss bilder på plaggen. Vi hittade Nescafé till extrapris på supermercadon och fick då dessutom en röd mugg på köpet per burk. Nu har vi kaffe så vi klarar oss till jul och har 8 koppar. Porto Cervo projekterades och påbörjades i början på sextiotalet av Aga Kahn. Det har blivit en mycket speciell och fin anläggning med mycket smakfulla hus och vackra trädgårdar att se vilket är väl värt ett besök. Efter att ha froterat oss med kändisar i ett par dagar var det skönt att återigen koppla av i ankarviken Isola de Porri.

Vårt seglingsäventyr fortsätter och vi har ett bra flyt. Vi knyter många nya och trevliga bekanskskaper och livet fortsätter att leka för oss.
Många seglarhälsningar från Ulla och Mats